

Oh kijk,
een nieuwe
versie van...

Uitvoering: Solisten van De Munt o.l.v. Dirk Boiy
Productie: Sprookjesconcerten vzw
Bewerking tekst: Philip Maes – Verteller: Wim Opbrouck
Andere stemmen: Adriaan Vandenhoof, Pieter Embrechts
Mathias Lybeert en Luc Vandepuut

Eric Robberecht: viool
Femke Sonnen: viool
Paul De Clerck: altviool
Thomas Kanter: cello
Robby Hellijn: contrabas
Els Van Zundert: fluit
Dirk Boiy: hobo

Raymond Dils: klarinet
Cian O'Mahony: fagot
Jacques Blanche: hoorn
Manu Mellaerts: trompet
Geert De Vos: bastrombone
Chris Lambrechts: slagwerk

Opname, mix en mastering: Chris Lambrechts
Studio: SOS-recording (Ans)
Artistieke leiding: Dirk Boiy – Productieleiding: Kristof Lasure

www.lannoo.com

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

ISBN 978 94 014 22901

D/2014/45/559

NUR 273 / 274

© Uitgeverij Lannoo nv, Tielt, 2014

Illustraties Tom Schoonooghe

Bewerking tekst Philip Maes

Vormgeving Studio Lannoo

Peter

en de

wolf

Een muzikaal sprookje
verteld door
Wim Opbrouck

Sergei Prokofiev

Bewerkt door Philip Maes met illustraties van Tom Schoonooghe

LANNOO

Dit sprookje begint – zoals heel veel sprookjes trouwens – op een mooie, zonnige dag.

Althans, ik *wil* graag dit sprookje beginnen, maar word al meteen onderbroken door een grote, rijzige man in een roze politie-uniform.

‘Momentje alstublieft’, spreekt de man, terwijl hij aan zijn snor draait. ‘Ik ben brigadier Verstraeten, van de sprookjespolitie. En ik wil u er vriendelijk op wijzen dat, volgens artikel 73 bis, paragraaf 3, men verplicht is om, in het geval van het sprookje *Peter en De Wolf*, eerst de personages en hun desbetreffende instrument voor te stellen. Vóór men begint te spreken over “een mooie zonnige dag”. Graag gedaan, prettige dag verder’, besluit de brigadier en hij vertrekt met loeiende sirene.

Dus... vóór het sprookje kan beginnen, stel ik je voor aan de verschillende personages die worden uitgebeeld door instrumenten van het orkest.

Zo is er in het verhaal een vogeltje en dat klinkt als een fladderend fluitje. Hoor je de fluit, dan zie je het vogeltje. Zo werkt het.

Verder is er een hobo, die de eend speelt.

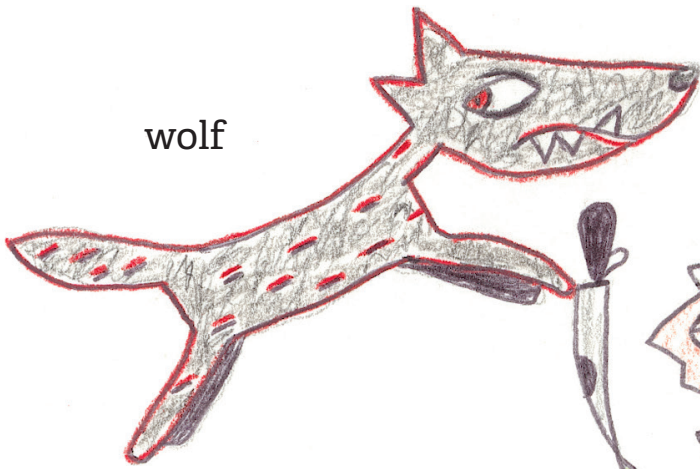
Waar eenden en vogels zijn, zijn ook vaak katten. Katten lusten namelijk wel een vogeltje of twee. De kat in dit verhaal wordt vertolkt door een klarinet.

Als je de fagot hoort, is de oude opa in aantocht. Opa's zijn tamelijk onschadelijk. Wat niet het geval is met de wolf.

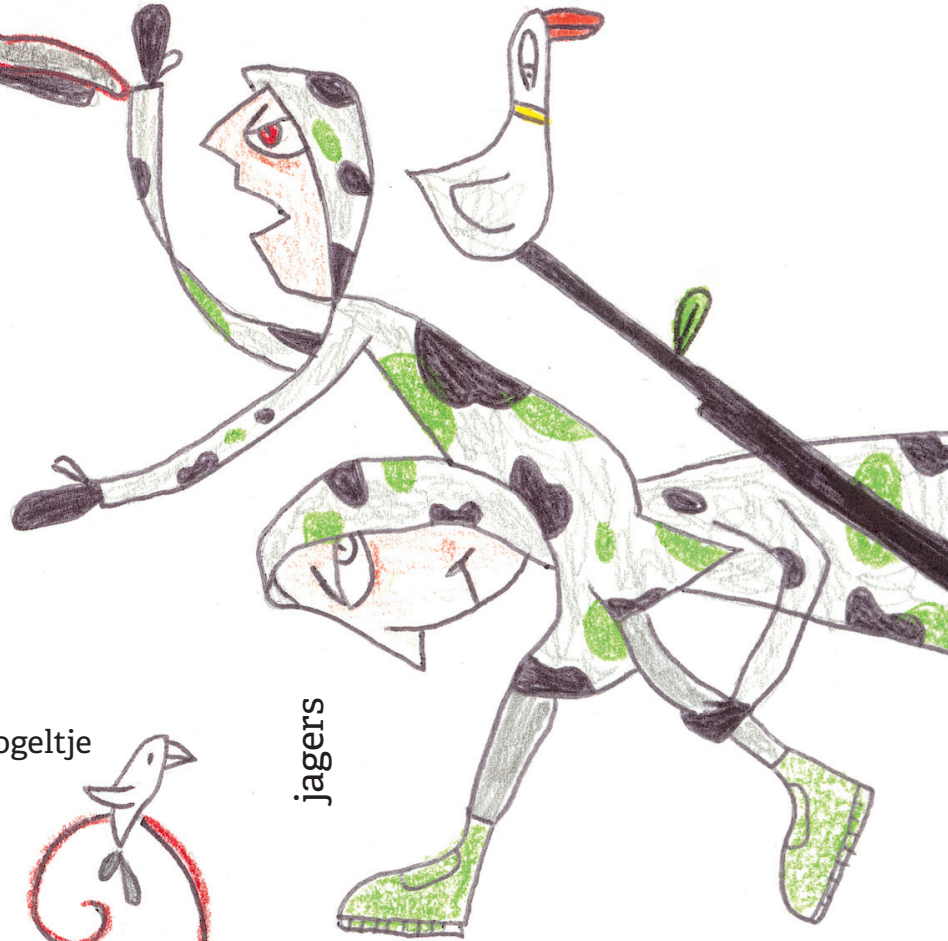
Die wordt uitgebeeld door de hoorns. De grote grijze wolf krijgt te maken met de held van ons verhaal: Peter, gespeeld door de strijkers.

Helemaal aan het einde van het verhaal komen de pauken en de grote trom. Dat zijn de jagers.

wolf

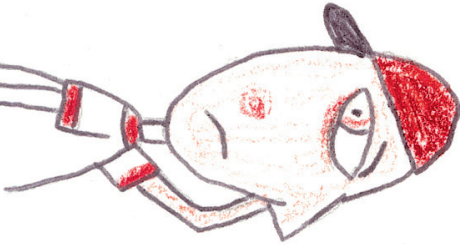

eend

jagers

peter

vogeltje

kat

opa

Zo, daarmee ken je iedereen. Hoog tijd nu voor ons muzikale sprookje!

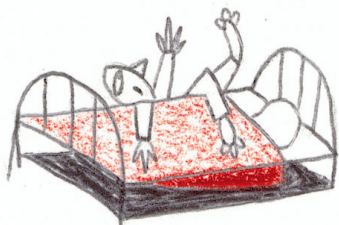
Zoals ik al zei: 'Het was een mooie, zonnige dag.'

Peter was met vakantie bij zijn grootvader en dat vond hij heerlijk. Want zijn opa woonde in een leuke boerderij aan de rand van een groot, groen bos.

Op de boerderij viel altijd wat te beleven. Peter was dol op dieren en daaraan was op de boerderij natuurlijk geen gebrek. Opa had kippen, konijnen, biggetjes, tortelduifjes, een poes en een eend.

Peter zocht meestal het gezelschap van zijn vriend, die in de buurt woonde: een heel klein, lief vogeltje waarmee hij vaak zat te praten.

Het was dus een heerlijke zomermorgen, nog heel vroeg, Peter was net uit zijn bed gedonderd. Dat deed hij wel vaker.

Het ene moment lag hij heel diep te slapen en het andere schrok hij wakker alsof

honderd bijen hem in zijn billen hadden geprikt. Dan riep hij 'Whoehaa!' en viel uit bed.

Terwijl grootvader nog prinsheerlijk lag te slapen, trippelde Peter op zijn teentjes het huis uit. Voorzichtig deed hij het krakende tuinpoortje open en stapte op zijn blote voetjes in het heerlijk malse, groene gras.

Naast de tuin stond een machtige boom, aan de rand van de wei. En in die boom woonde Peters vriend, het vogeltje.

'Hey', tsjirpte het vogeltje opgewekt.

'Wat ben jij vroeg wakker, zeg! Lekker geslapen?'

'Ja hoor', antwoordde Peter, 'alleen uit bed komen was een beetje hard.'

Terwijl ze aan het praten waren, zag de eend, die in de tuin zat, dat het tuinpoortje openstond. Dit is mijn kans, dacht ze.

Ze waggelde door het poortje de wei in en duikelde snaterend de vijver in.

Ze spetterde dat het een lieve lust was...

Nou, nou, dacht het vogeltje, wat een lawaai zo 's morgens vroeg.

Het fladderde naar de vijver en ging in het gras zitten, vlak bij de spartelende eend.

'Ook goedemorgen', zei de vogel een beetje uit de hoogte.

Dat hebben die vogels weleens, dat ze uit de hoogte doen.

'Wat?' riep de eend. 'Ik versta je niet goed met al dat gespetter.'

'Houd dan even op', tsjirpte de vogel boven het natte lawaai uit. Meteen was de eend stil.

'Oh, pardon, mevrouw de kip. Heb ik op uw tenen... eh...
poten getrapt?'

'Ik ben geen kip, ik ben een vogel', antwoordde het vogeltje trots.

'Rustig, gevederde vriend', sprak de eend. 'Ik dacht het alleen maar, omdat je zo raar vloog.'

'Raar vliegen, IK?' herhaalde het vogeltje verbaasd. 'Heb je jezelf al eens zien vliegen? Je bent net een lekke strandbal op een winderige dag.'

Waarop de eend terugsnauwde: 'Ik ben dan misschien geen toonbeeld van sierlijkheid, maar JIJ kunt niet eens zwemmen!' Ze sloeg met haar staart op het water en spetterde het vogeltje helemaal nat.

Het begon een beetje uit de hand te lopen: de vogel en de eend riepen elkaar allerlei onbeleefde namen toe, zoals

scheefgebakken koninginnenhapje zonder frietjes

tsjirpende teutenkop
trekkebekkende snatergek

fladderende wormeneter

en meer van dat fraais.

Terwijl de scheldwoorden in het rond vlogen, zag Peter opeens hoe de poes door het hoge gras naderbij kwam.

Ze was de hele nacht op jacht geweest, maar had helemaal niks gevangen.

Ik geloof dat ik daar een lekker hapje zie, dacht ze. Terwijl dat vogeltje en die eend ruzie maken, sluip ik dichterbij en dan 'Aan tafel!'

Langzaam kroop de poes op haar fluwelen pootjes dichterbij.

Ze kon het vogeltje al bijna ruiken. Elke spier van haar lichaam was gespannen, klaar om haar prooi te pakken.

Ze nam een sprong en...

